

Þórarinn Torfason

Án titils
ljóð

©Þórarinn Torfason
Ylur 2016

Og svo
erum við hér

á ný

eins og
ekkert
hafi breyst

Þytur í lofti
ber með sér ilm

er könnumst við

en áttum
okkur ekki á

Dúfur

úr garði
nágrannans

flögra brott

og
andvarp
líður af vörum

Framandi raddir

þrengja sér
inn í svefninn

og ég
velti fyrir mér
í svefnrofunum

hvar ég
er staddur

Sit

í rökrinu
og hlusta
á málið

sem

ég á að skilja

Langar aftur

til landsins

í fjarska

þar sem

dvaldi

fyrir löngu

Orðin:

suð í eyrum

óljóst

lágvært

sem fluga

Þokan

sem læddist
að í nótt

hylur fjallið

Veit þó af því

og það nægir

Í bili

Væri sandurinn

í fjörunni
við þorpið
gulur

gæti ég
lagst í sólbað

þá
sjaldan
sólin skín

Og þið

sitjið á steini
í fjörunni

Látið
hafið gæla við
fætur ykkar

Horfið á
bjarmann

sem sést
langt að

Enginn

átti von
á sólinni

Allra
síst þú

sem
baðar þig
í henni

Lítur

kringum þig

Reynir að

finna út

hvert

skal halda

Aftur á bak

eða áfram

Reynir

að ná áttum

þegar sérð
ekki lengur út

Óvíst
það takist

Í eyra
brimhljóð

sem
ólst upp við

og
fylgir ætíð

Óttast
hafið fylgi í kjölfarið

Veit

að skænið
á höfninni
þolir mig ekki

og
ég sekk

til botns

Heldur

í greip þinni

Þéttir takið

án þess
nokkur
fái að gert

Vegurinn horfinn

Finnst
er bylnum slotar

Getum
þá lagt upp

Lít

dökka rúðu

og

sannfærist:

Allir farnir

Skildu mig eftir

einan

Sandkornið

byrgir sýn

enn

eftir

öll þessi ár

Höldum

áfram ferðinni

enn

um stund

að

minnsta kosti

Leyfðu

eldinum

að loga

ögn lengur

svo mér hlýni

Hafðir

svo margt
að segja

er við
hittumst
loks á ný

Ég
komst
varla að

Grátur þinn

svo sár

rífur mig
upp
af værum
blundi

Yfir þér
vaka stjórnur

og þú horfir
í djúpt vatnið

við
hvert fótmál

Dvöldum

svo lengi
þar sem
lentum
alveg óvart

Fórum þó
áður en
var vísað
á brott

Sötrum bjór
úr stórum leirkrúsum
og fylgjumst með
samtalinu
um okkur
á næsta borði

Gátum ekki

skilið

hvort annað

fyrir en

hættum að reyna

Leyndarmálin

þjuggu hið innra
svo lengi

og enginn
vissi um

fyrir en
sögðu hvort öðru

Ratar ekki

út úr

þéttum skógi

sem fórst inní

á vit ævintýra

Þú

gengur burt

hverfur

inn í

hvíta auðn

Þaðan

sem okkur

berast

kveðjur þínar

Straukst

við
andlit mitt

er
þaust hjá

á
ofsahraða

Regnið
fellur
til jarðar

Bylur á rúðu

er
aðskilur okkur

Dregur

hendur þínar

blóðugar

úr sári

er opnaðist

á brjóstinu miðju

Í augum
spor

sem
hvefa ekki

nema
lítir undan

Á borði
rauð blóm
er minna á
blóðið
sem rann
úr sári þínu

Ilmurinn þó annar

Leggst

í skjól
við stein

að skýla mér

fyrir hryðjum
er ganga yfir

Fylgdi sporum

er lágu
frá húsinu

út í buskan

Á eftir þér

Fórum í skyndi

yfirgáfum allt

sem
var að hverfa

hvort eð var

Nóttin

nam staðar

Stóð kyrr

andartak

Hélt

svo áfram för sinni

og við

fylgdum með

Grunar

hvað býr
í mistrinu

er nálgast
óðfluga

Vona
það nái ekki
alla leið
strax

Óttast

rönd sólar
er gægist
yfir fjallatoppa

Hótar

að skína
inn í skugga

Garðurinn
stendur eftir

yfirgefinn

Allt
annað horfið

Einnig þú

Þeir

sem komu
mér hingað

farnir

og
koma
ekki aftur

Yfir
nakinn
líkama
strjúka
hendur

blíðlega

áður en
staðnæmast
við hálsinn

Sé
ekki neitt

en
held áfram
ferðinni

eftir veginum
sem liggur
svo langt

svo langt
inn í myrkrið

Einn daginn

er vaknar

eru ljósin horfin

líkt og týnd

og

myrkrið tekið við

enn á ný

Við hlið

þína
myrkar
minningar

albúnar
að stökkva
á þig

er
minnst varir

Þrengir
sér inn

sem
skjóti rótum

og ekki
nokkur leið
að afmá

Dveljum
við hafið

bíðum
komu þeirra
er héldu
til fjalla

Héldum

niður fljótið

en óraði

ekki fyrir því

sem beið okkar

Dvaldi hér

áður fyrr

Um árabíl

Ef
ekki aldir

Meðan ekki gýs

get ég dvalið
í fjallinu
sem hef
gert að mínu

Greini

í augunum
löngun til
að læsa
hárbeittum
tönnum
í háls minn

Sökkva
þeim á kaf

Snýrð ekki aftur

nái drekinn

að læsa klóm sínum

í axlir þínar

og bera þig

í hreiður sitt

Óttast

kuldan
inni í klettunum

þangað
sem leið mín liggur

Kem

niður fjallshlíð
nýsloppinn
frá álfum

er námu á brott

fyrir óralöngu

Við fætur þína

hafið
sem hvarfst í

fyrir löngu

Áttir ekki
afturkvæmt

fyrir en nú

Undrast

þessa veröld

sem skundar hjá

Lítur upp
endrum og sinnum

með
vorkunn í augum

Stígum

létt til jarðar

svo vekjum ekki
skepnuna

er undir
fótum okkar sefur

Heyrum sífellt

daufan óm
af hófataki þeirra

en höfum ekki enn
náð að klófesta þá

þrátt fyrir
margra ára
búsetu á eyggi

Langar

að ganga
út í sjó

Leita að
skrímslinu
sem lúrir
í hafinu

en
gerir ekki

Stendur
á sleipu grjótinu
og bíður

Ljónið

fetar mjúkum þófum

og
skógurinn þagnar

sem
enginn þori
að láta á sér kræla

Gátum

hafið okkur
til flugs

með því að
breiða út vængina

er sáum fugla
sveima
yfir höfði þínu

Varpa sér
fram af brún

Svífa
til okkar

sem stöndum
við ræturnar

Bíðum
komu þeirra

Bíð merkis

að mega stíga
yfir línuna
halda áfram

Þeir
handan við
sjá mig ekki

og merkið
ekki gefið enn

Svo
rennur upp
síðasti dagurinn

eins og
lokalínan
í bókinni